

Prostor

leden-únor 2013

NOVINKA

V tomto zimním vydání Prostoru najdete poprvé kromě zdařilých prací našich redaktorů (úvahy na téma: Co by se stalo, kdyby a Jednoho rána...) také **kalendář akcí školy**. Tento kalendář, vždy na období, které následuje po vydání čísla, budeme o nyníjška zveřejňovat pravidelně. Chceme, aby jak naši žáci, ale především pak vy, rodiče a další blízcí, získávali ucelený přehled o všem, co škola připravuje, na jaké akce se můžete těšit. Pravidelně také budeme zveřejňovat **rozhovory s učiteli, s úspěšnými žáky, případně o tom, co se mimořádného událo**. Prostor chce propagovat nejen práce redaktorů, ale i výsledky celé školy. A samozřejmě vítány jsou všechny vaše náměty, připomínky i vlastní články. A ještě poznámku: od tohoto čísla začínáme zveřejňovat na pokračování román, který píše redaktorka s pseudonymem: -DePi-. Tak ať jí nedojde ani inspirace, ani dech. Přejeme všem pěkné počtení, ještě stále laděné do studnějších tónů zimy.

Váš Prostor

Jednoho rána jsem se probudil jako pes

Probouzím se jako pes, ale nejdřív jen s takovým pocitem. Potom jsem zjistil, že v člověčí podobě bych asi neměl srst. Jdu se teda vyvenčit a jdu k rybníku jménem rybolovný rybník OF (Osvobození Frantíka).

U rybníka jsem potkal osamocené a navíc zraněného jezevčíka Maxe. Měl prokouslé ucho z boje proti krysaříkovy od sousedů, co se jmenují Havířovic. Dost velká náhoda byla ta, že to byli Havířovi z Havířova, o čemž jsem se zapomněl zmínit.

Dokončení na str. 6

Zima, vlastně snůh, nakonec přece jenom dorazily i k nám. Paradoxně vlastně začalo pořádně chumelit a skoro na konci jarních prázdnin. Hurá, hurá, snůh jsme si tedy užili, ale netěšíme se už přece jenom na JARO???

ZIMA

Zima je mé druhé nejoblíbenější roční období. V zimě jsou dlouhé večery a já se většinou velmi ráda stýkám se svými kamarádkami.

Mám je opravdu ráda. Minulý rok mi například při školních oslavách Vánoc koupily moc hezké dárky a každá mi k těmto dárkům napsala upřímné přání a namalovala obrázky smíšenými barvami pastelek.

Dvě kamarádky mi vyrobily obrázek, který byl vyzdobený vánoční grafikou a k tomu ještě krásně blyštivými třpytkami. Byla jsem překvapená tím nádherným uměním, které mi darovaly k Vánocům. Byla jsem ohromena a proto bych jim to ráda oplatila.

Pavlinka

Tenhle pěkný obrázek se zimním motivem nakreslila naše redaktorka Petra Hůlková. Avšak i na něm za zasněženou krajinou vykukuje sluníčko slibující předzvěst blížícího se jara.

NÁRODNÍ SOUTĚŽ ZUŠ

Před dvěma týdny se v naší ZUŠ Františkovy Lázně konalo okresní kolo národní soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou smyčcových a dechových nástrojů. Naši žáci se také zúčastnili soutěže ZUŠ ve hře na akordeon, která se konala 11.2.2013 v ZUŠ Mar. Lázně.

Na naší ZUŠ se konalo 14. února 2013 okresní kolo soutěže Základních uměleckých škol v komorní hře s převahou smyčcových a dechových nástrojů. Soutěž začínala už od rána od 8 hodin, vlastní soutěžní klání vypuklo o hodinu později.

V prvním hodinovém kole se vzájemně porovnávaly výkony souborů smyčcových nástrojů. Soutěžily: smyčcové trio (2 housle, violoncello) ZUŠ Mariánské Lázně, klavírní trio (housle, violoncello a klavír) ZUŠ Mariánské Lázně, klavírní trio (housle, violoncello a klavír) ZUŠ Františkovy Lázně, barokní soubor (2 housle, vcl a klavír) ZUŠ Mariánské Lázně a soubor barokní hudby (2 housle, klavír) ZUŠ Cheb. Následovala soutěž souborů zobcových fléten, ve které si měřily síly kvarteta zobcových fléten ZUŠ Cheb a ZUŠ Mariánské Lázně, kvinteto zobcových fléten ZUŠ Cheb, trio - 2 zobcové flétny a klavír ZUŠ Cheb a trio zobcových fléten ZUŠ Aš. V poledne začala soutěž souborů dřevěných dechových nástrojů, kde se nejprve v jednotlivých kategoriích předvedly flétnové trio, flétnové kvarteto a duo flétna-klarinet. Všechny tyto soubory reprezentovaly ZUŠ Mariánské Lázně.

V následujícím bloku přišly na řadu soubory žesťových dechových nástrojů: v první kategorii trumpetová dua ZUŠ M. Lázně a ZUŠ Fr. Lázně, ve druhé kategorii dvě trumpetová tria ze ZUŠ Mariánské Lázně a žesťový kvintet (3 trubky, 2 barytony) ze ZUŠ Aš. Ve třetí kategorii to byly opět soubory z Mar. Lázně, a to trumpetové duo a pozounové trio a konečně ve IV. kategorii se představilo pozounové duo ZUŠ Cheb.

Z františkolázeňských si postup vybojovaly: klavírní trio ve složení zleva: **Marie Valíčková, Jana Vondráčková a Cyril Pimek** ze třídy paní učitelky Zuzany Puchelové (na snímku dole).

Vpravo se vracíme několika fotkami připomínajícími starodávnou tradici: oslavu Masopustu uskutečněnou dne 11.2.2013 - na přípravě se podíleli hlavně mladí výtvarníci a divadelníci ze svými učitelkami: Simonou Janků, Veronikou Černou a Jarmilou Markovou. Zapojili se i muzikanti - učitelé naší školy.

První místo s postupem také získalo trumpetové duo **Ondřeje a Vladimír Kolářových** ze třídy p. uč. Jana Kováře (na snímku).

V Mar. Lázních, v okresním kole národní soutěže ZUŠ ve hře na akordeon získali ve svých kategoriích první místa s postupem: **Štěpán Plachý a Petr Kučera. Vítek Baláz** skončil na druhém místě. Všichni tito žáci jsou ze třídy pana zástupce Bohumila Polívky.

Všem žákům a jejich pedagogům děkujeme za práci, kterou věnovali přípravě a vynikající reprezentaci školy. V příštím vydání Prostoru přineseme s některými žáky a učiteli rozhovory. Budeme již také znát další výsledky krajského kola.

MASOPUST 2013

Co by se stalo, kdyby na celém světě přestala fungovat elektřina?

Představa, že by na celém světě přestala fungovat elektřina, je asi pro většinu z nás děsivá. Pro mě taky, a proto je tak těžké si to představit. Řekla bych, že by to byl vlastně konec světa. Skončila by veškerá komunikace s okolním světem, a tam, kam byste se nedostali pěšky nebo na kole, tak tam by skončila komunikace s ostatními lidmi, a po čase bychom si o svém i nejbližším okolí mohli dělat představu jenom z knížek.

Navic v dnešní době jsou pro drtivou většinu z nás důležité počítače, hlavně Facebook, televize a její seriály atd. Bez proudu by tohle najednou nebylo. Mně by to třeba tolik nevadilo, ale dovedu si představit, co by znamenalo pro většinu ostatních.

Kromě toho by spousta lidí by přišla o práci: např. lidé, kteří pracují s elektronikou, ale také by přestaly vyrábět továrny, kde se šije oblečení, kde se vyrábí stroje, auta, kde se dělají potraviny a tak dále. Přestalo by fungovat zásobování. V obchodech by se nedalo nic koupit, protože by nikdo nemohl nic vyrábět.

Možná by ještě existovala kultura, ale jen omezeně. Režiséři by nemohli nic natočit a ani hercům, by to nevynášelo tolik, jako teď. Hrál by se jen venku, při svíčkách a pro pár diváků. A co dělá většina lidí, když se nudí? Cvak a je tu televize nejlepší přítel člověka...! Ale informuje člověka taky o tom co se přes den stalo, jaké jsou výkony našich sportovců atd. A najednou bychom to neměli, nic bychom nevěděli.

Kromě televize a počítače máme samozřejmě ale i jiné nesmírně důležité věci, třeba ledničky, pračky, vysavače atd. Někdo by možná řekl, že jsou to všechno věci, které jenom usnadňují život, ale opravdu to všechno, i ty televize a počítače jsou hodně nutné. Počítače ve škole zpřijemňují výuku a díky internetu se můžeme dovědět spoustu věcí rychleji než je vyhledávat v knihách.

Hipísáci a ekologové nám možná chtějí pomoci, ale měli by se smířit s tím, že je jiná doba a všem to nevnucovat.

Dokončení úvahy na str. 8

Konečně si rozumíme

Je neděle, jdu se projít do parku. Sluníčko svítí, ptáci cvrlikají. „Kam letíš?“ ozve se za mnou. Otočím se, ale nikoho nevidím. Jen dva ptáčky na větví.

„Sháním něco k snědku,“ odpovídá druhý hlásek.

Znovu se rozhlížím na všechny strany. Nikde nikdo. Jdu dál. Všude se ozývají hlasy. Občas se ohlédnu, ale v parku jsou jen ptáčky a veverky. Dojdu až k naší malé ZOO. U výběhu s mývaly stojí pán a vyjeveně zírá. „Co koukáš?,“ zeptá se mýval a vyplázne na pána jazyk. Musím se smát. Potkávám další lidi. Všichni si povídají jen o tom, že slyšeli zvířata mluvit.

Těším se domů, až se natáhnou k televizi a dám si něco dobrého k jídlu. Otevřu dveře. Můj pes Max mě běží jako vždycky přivítat. Místo radostného poštekávání ale slyším: „Kdes byl tak dlouho? Pro si mě nevzal sebou? Chci ven!!“

A tak místo televize vezmu vodítko a jdu a Maxem do parku.

J.T.

A ještě připomínka oslavy Masopustu...

Román na pokračování * Román na pokračování * Román na pokračování * Román na pokračování

Alirén umývala poslední kousek nádobí, když zaslechla dupot své o rok starší sestry Rajnerén. Pravděpodobně měla rande, ale patrně neměla zase nic nového na sebe. Alirén to došlo včas. Vyřítla se z kuchyně pod schody. Nabrala vzduch do plic a zaječela: „Rajnerén, nic si ode mě brát nebudeš!!“ pár vteřin bylo ticho. Pak se ozval zase dupot. Na schody seběhla hnědovlasá dívka s kudrnatými vlasy spletenými do copu a s velkýma zelenohnědýma očima. Alirén bylo patnáct a Rajnerén šestnáct. Proto si občas „vypůjčila“ její věci. A i teď nasadila utrápený výraz a zvolala: „Ale já nemám co na sebe!“ z jejího hlasu bylo slyšet znít zoufalství. Alirén se vařila vzteky. „To říká holka jejíž skříň praská ve švech.“ Rajnerén si rázem přestala hrát na chudinku a odsekla: „To není otázka množství, ale kvality.“

Alirén pomalu počítala do pěti, aby nevybuchla. Nakonec procedila mezi zuby: „Tak si vem něco se zavřenýma očima, někdy to funguje“ Rajnerén chvilku přemýšlela a pak zvolala: „Fajn! Vezmu si první věc, na kterou sáhnu!“ S těmito slovy se vytratila do svého pokoje. Chvilku bylo ticho. Ticho, že by se dalo krájet. A to nemohlo zůstat bez následků. Opět se vynořila Rajnerén s čarodějnickým kloboukem na hlavě, se slovy: „...že já tě vůbec poslouchala!“ Alirén se na ní koukla a marně zadržovala smích, sotva ze sebe dokázala vysoukat: „Ten klobouk ti sluší, v kuchyni najdeš koště.“ Zatímco její sestra nadávala, vytratila se Alirén ven. Byl konec dubna. Svěží větřík pročešával koruny stromů a v dálce bylo slyšet slavíka. Alirén se párkrát zhluboka nadechla. Stála přede dvěma jejich rodinného domku, kde žila od svého narození. Mamka umřela po porodu a tátu nikdy nepoznala. Od svého narození ji vychovávala starší sestra se svým manželem. Ali vždycky věděla, že její sestra ani Bartoloměj nejsou její praví rodiče. Alirén nebyla sama. Má ještě dvojče Arrase, který jí neustále leze na nervy. Pak má ještě další sestry. Dvě. Jsou nejstarší. Ale nikdy je neviděla. Její starší sestra o nich mluvila jen zřídkakdy. Ty dvě nejstarší se jmenovaly Esmeralda a Heidemarie. Bylo jim 34. Esmeralda se vdala a odstěhovala se do Ameriky. Heidi žila někde v Itálii na území, kde je Florencie. Její starší sestra, která se o ni starala, se jmenovala Vanesa. A bylo jí 33. Vrátila se zpátky. Jelikož už neslyšela Rajnerén nadávat, zamířila k sobě do pokoje. „Psst ségra!“ Ze svého pokoje vyšel Arras a tvářil se uctivě. „Co je?“ zeptala se. „Co jsi udělala Rajne?“ „Copak ty tu nebydlíš?“ zavrčela Alirén a toužila zmizet. Arras dlouze hvízdal. „Ahá, tak ona ti už zase chtěla vzít nějaký věci?“ „Pokrok Arrasi. Tvůj mozek se ti vrátil z dovolené,“ ani nečekala na odpověď. Povídat si se svým dvojčetem bylo to poslední, na co měla náladu. Vtrhla do svého pokoje a skočila rovnou do postele. Tenhle den už chtěla mít za sebou...

Pokračování příště

Najednou na celém světě přestala fungovat elektřina

Vzbudit se brzy ráno s tím že máte blbé svědomí není moc příjemné. Pořád musím myslet na to co se stalo včera ve školní jídelně. Pořád přemýšlím o co jsem mohla zakopnout, že jsem byla v tu ránu na zemi a polívkové nudle mě doplňovali místo paruky. Všichni mě museli vidět a smát se, takový trapas.

Kéž by se stalo něco co by mi zabránilo jít do školy a ušetřit si ty obličej plné výsměchu. Za hodinu by mi zvonil budík že musím stávat. Nevím jestli má cenu jít spát. Asi řeknu matce aby mě nechala doma že mi je špatně. Doufám že mi uvěří.

Sakra, matka mi to nezbaštila. Musím se jít hned oblíkat a připravit učení. No to není fér. Nikdo se mě tam nezastane protože jedna kamarádka je nemocná a druhá na turné se sborem. Ach jo. Doufám že se nebudu muset potýkat s lidmi kteří mi ztrpčují život už od doby co jsem na střední.

Fajn už sem přežila první hodinu biologie a končí druhý hodina nudné matiky s profesorem Nudným.

Nikdo mi ještě nic neřekl, jen pár lidí se na mě dívá jako bych byla Spiderman nebo co. A to nudné opisování z tabule. K čemu mi budou nějaké rovnice v běžném životě? To by mi mohl někdo vysvětlit.

Hmm... $5 \times 3 + 6 - 3 = 18$ blá blá. Fakt zábava. Co tooo??? co se stalo? Vypadl proud na škole nebo co? To by mohl, protože by nás museli propustit domů a to by se mi hodně líbilo. Blik, blik, blik. Skvělý je to tu jak na nějaké disko párty. Naštěstí pro učitele tu je ještě denní světlo. Takže se nenechali odradit.

Už mi zbývá jen jedna poslední hodina. Mezi tím se mi už pár holek vysmálo na WC. Ale jinak v pohodě ale sem si jistá že do jídelny nevkročím tak 1000 let. Crrr. Super mohu jít domů.

Co to? Doma nejde lednička, ani žádný jiný spotřebič. Žádné zásuvky nereagují. Co to má znamenat? To jako vypadl proud i nám doma? To je nesmysl. Šla jsem dolů do prádelny a matka snad byla v té tmě úplně podělaná. Víc než 13tiletá holka na bobříku odvahy na letním táboře. Zeptala sem se jí proč tam je tak potmě, a ona jen, že dávala prádlo do sušičky a najednou vypadl proud. Řekla sem jí, že také ve škole vypadl proud.

Chtěla jsem si pustit televizi, že mrknu na zprávy. Snad se dozvím co se děje.

Aha, zapomněla sem na jeden dost velký detail. Televize je také na elektřinu. Takže se asi nepodívám na žádné události atd.

No, zkoušela sem se dovolat z pevné své kamarádce, ale bylo to stejné jako s elektřinou. Jestli takhle nebude fungovat nic. Tak se asi zblázním. Bez elektřiny přeci nic nejde. Jak by to vypadalo. Zavolala jsem tajně od mamky z mobilu kamarádce a také jim prý vypadl proud. No to je skvělé, poté jsem zjistila že vypadl proud v celém městě. A večer jsem se dozvěděla, že nefunguje elektřina ani babičce z Německa a ani strýci z Anglie. Zdá se mi to nebo snad na celém světě vypadl proud?

To je průšvih, co budeme dělat? Jako lidstvo bychom 100% selhali, protože každý z nás je závislý na elektřině. Máme jediné štěstí že je začátek léta. Kdyby byla zima budeme si muset přitopit ohněm. Ale to by nebylo to nejhorší. Ale co obchody, nic by nefungovalo. A nejhorší na tom je, že musíme zítra do školy dokud bude světlo.

Jsem zvědavá, co mi řekne matka na to, že jsem neumyla nádobí. Bude ječet jak o život. Ale alespoň jsem se mohla ulejt z vysátí toho ohromě chlupatého koberce co si máma koupila v Řecku do obýváku. Fakt nádherný, ale vysát ho znamená promrhat skoro celý den.

Ale nemůžu se koukat na televizi. Ach jo. Z jedné strany je to dobře, co se týče školy. Ale na druhou stranu co budu zase dělat doma a venku je moc horko. To není fér. Jdu si přečíst dobrodružství o Hrobce nějakého mrtvého chlapa a hned jdu na kutě.

Zase ráno. Tentokrát sem se vyspala. Jdu do koupelny a co to:pořád nejde světlo. To je blbý vtíp. Jdu dolů do kuchyně si poslechnout rádio jestli jsou uzavřené školy. Ale došlo mi, že nejde elektřina. Takže asi do školy nemusíme. Hihhi. Ale co to?

Z rádia se najednou ozve šumění a jediné co z toho jde rozumět, že si děti můžou jít pro vysvědčení a že se všichni omlouvají za výpadek celosvětové elektřiny. Máma jása a já jdu opět do školy. Vše při starém. (PS: přes noc čtení jsem si oblíbila knihy).

Petra

Procházka lesem

Jednoho dne jsem šla na čistý vzduch do nedalekého lesa. Ani jsem nevěděla, kolik už je hodin. V tom se najednou začínalo stmívat. Vítr začal prudce vát a dost mě to děsilo. Najednou se začaly ohýbat i stromy a začalo to být pěkně strašidelné. Pomyslela jsem si co si teď asi tak počnu a co teď vůbec budu dělat. Mám velký strach. Sakra ani nevím jak se dostat domů je tu tma a nevím kudy domů. Začalo hřmít a blesky také ovšem nechyběly a poté se strhl i velký liják. Teprve teď sem se bála ještě víc než předtím. Myslela jsem jen na to jak se vůbec dostanu domů a také na to co vůbec dělají rodiče musí mít přeci jenom o mě veliký strach. V tom jsem zahlédla něco divného. Když jsem se podívala pořádně zahlédla viděla jsem takové světýlko. Pořád se to ke mně víc a víc blížilo. Pak jsem přeci jen poznala, že jde o člověka z naší vesnice. Když už to bylo tak blízko, ta osoba mě viděla a také poznala a začala na mě mluvit. „Júlinko, tak přeci jsem tě našel.“ Nejdřív jsem nevěděla, kdo to je, ale podle hlasu to vypadalo, že je to můj tatínek. Když už byl u mě, tak jsem se mu podívala do tváře a poznala jsem ho. Byl to můj tatínek. „Jé, tati, to jsem moc ráda, že jsi mě našel. Když jsme se dostali domů, tak maminka s tatínkem chtěli slyšet celý příběh: jaký jsem to měla a taky jaký to pro mě bylo. Tak jsem jim to celé řekla a užili jsme si parádní večer. Měla jsem veliký zážitek, na který nikdy nezapomenu.“

Jana

To byl ten nejpitomějši den!!

Dneska byl pátek a poslední hodina byla výtvarka. A co se mi stane? No samozřejmě že průšvih! Měli jsme za úkol malovat portrét a já malovala (vodovkama!!!!) Emmilyin. Dopadlo to bezvadně. I učitelka mě pochválila. Ale pak... do konce hodiny zbývalo jen pár minut. Uklízela jsem a výkres jsem nechala na lavici uschnout. Vedle stál kelímek s vodou. Šla jsem umýt štětce. Jako mávnutí kouzelného proutku se voda v kelímku začala vyliávat ven. Rovnou na výkres. Měla jsem chuť vraždit. Ale k tomu jsem se nedostala. Jak jsem tam stála a snažila se ovládnout bouchly vodovodní trubky. A jelikož jsem se jako jediná nacházela u umyvadel bylo to na mě. Takže jsem slízla poznámku a navrch od našich dvě facky. Co se to sakra děje? Tohle je třetí průšvih tenhle týden. A záhadou je, že všechno souvisí s vodou!!!!!! Ten první: pondělí. Místo u mě v pokoji. (bydlíme ve starém sídle z 19. století - velké dveře, v každém pokoji krb a umyvadlo) dívala jsem se na televizi. V televizi nic moc a tak jsem se pustila do úkolu. Dorazila moje ségra-dvojče (dvouvaječné) Emmily a hned spustila takový blbosti... v takovém kraválu se psát úkoly prostě nedají. A aby to nebylo málo z vedlejšího pokoje se ozvala moje nejmladší sestřička Gilraen. Spustila takový řev že mi pomalu ale jistě začaly prskat poslední nervy. Vařila jsem se vzteky. Pomalu jsem začala plánovat vraždu. Ale ani k tomu jsem se nedostala. Bouchlo umyvadlo. Normálně se rozkočilo. Em zaječela a já ZAŘVALA jako tur, ale Gil ztichla. Když jsme se obě zklidnily přiběhla máma (zajímavé je, že Gilinyho řevu si nevšimla!) seřvala mě a Em. A Em teď se mnou nemluví. Peka!

Druhý průšvih přišel o hodinu později od prvního. Byl už večer. Šla jsem do koupelny. Chodila jsem do kruhu a mlela pro sebe: „To není možný, to je jen náhoda.“ Jenže tím to neskončilo. Chtěla jsem jít za Arrasem (můj připitomělej brácha) a vynadat mu v domnění že v tom má prsty. Sotva jsem vytáhla paty z koupelny, z kohoutku (napouštěla jsem vanu) začala crčet ZELENÁ tekutina. Odskočila jsem a narazila do Marii-Ruth (dvojče Arrase) a ta spustila takový ječák (proč probůh nezpívá v opeře?) a seběhla se celá rodina, která si nehody ještě nevšimla... Do něčeho!!!!

Můj mozek nemůže myslet ve zlosti. Vždycky se něco stane! Ale proč? Zítra je sobota, já se pokusím vytrtit za kartáčkou.

Ten den, kdy Avi vyšla, bylo sychravo. Kecky měla mokré. A kapuci od bundy promáčenou že by se dala ždímat. Ale nijak jí to nevadilo. Toužila znát jen pravdu. U kartáčky nikdo nebyl. Nejdřív. Ale to už jí nad hlavou zvonil zvonek a z pod závěsu z korálků se vynořila kartáčka paní Ceseonová. Avi ji pozdravila. Kartáčka kývla a nabídla jí místo k sezení. Sama se posadila naproti ní. Avi se dala do řeči. Vyprávěla všechno. Několikrát řekla slovo prosím. Když skončila unaveně se opřela do sedačky. Kartáčka se zasnila a poté pravila: „To bude tím, že máš v sobě buď hodně vody anebo máš takové..... chmm. poslání“ Avi na ní chvilku civěla. Pak se beze slova zvedla. Hlesla jen „nashle“ a byla ta tam. Kartáčka se taky zvedla. Ale nikam nešla. Pouze koukala do stropu. Pak také odešla. Zamkla, zhasla a odešla. Kam to nikdo neví. Ale Avi je tady někde pořád. Je symbolem řeckých lodí, jelikož je chrání....

DePi

Jednoho rána jsem se probudila a zjistila jsem, že jsem neviditelná !!!

Áááá, jaké krásné, brzké ráno.

Ale má to jeden problém, ŠKOLA! Zakázala bych tak něco otravného jako sedět přes pět hodin v lavici na zadku a opisovat z tabule. Ale myslím, že naříkat si mi moc nepomůže. Nejhorší na tom je, že se musím obléct, učesat, připravit do školy, ranní hygienu, najíst a pospíchat. A to pětkrát do týdne. Ach jo..

Matka: „Andreooo, snídaně! Pojd' dolů, ať to stihneš.“

Já: „Jo prosím tě, už se jen učešu!“

Seběhnu dolů a řeknu: „Dobré ráno všem“

Ale nikdo neodpovídá, co to? Matka zase křičí, že je snídaně. Stoupnu si před ni a říkám, že jsem už tady. A ona zase křičí. No nic. Asi se rozhodla mě ignorovat! Myslím, že si tady někdo asi dělá moc blbou srandu! Vezmu si tašku a vyrazím do školy.

Páni, naše třída je nově vymalovaná. To je žůžo! I když je to retro modrá. Ale nikdo mě nepozdravil, vešla jsem do třídy a nikdo si mě ani nevšiml jako bych byla vzduch! Tohle začíná být už docela smutný.

Když vešel učitel do třídy, hned zapsal do třídnice a napsal žáky, kteří chybí. A najednou někdo vykřikl MOJE jméno (no to už je vrchol, copak chybím????). Když jsem si stoupla a zařvala, že jsem tady nikdo, nikdo se ani neotočil. Co to má znamenat??!

Po dvou hodinách ignorace ostatních jsem šla na záchod, prošla jsem kolem zrcadla s tím, že si dám make-up (když jsem to ráno nestihla). A myslela jsem, že omdlím !! V tom zrcadle jsem neviděla svůj odraz! Co je to za blbý vtíp? Jsem si stoprocentně jistá, že nespím! (ale doufala jsem v to). Nevím, co dělat, pane bože.

Co to?! Co je to za divné zvuky?! Zní to jako budík co zvoní ráno. Co to znamená?

Týtýtýtýtýtýtýt... Áááá. Zase ráno? Co to?

Matka: Andreooo, snídaně! Hned dolů! Uff, můžu si být na 99% jistá, že se mi to jen zdálo. (zbylé jedno procento je, že jsem viditelná. SNAD?!)

Petra ((o.O))

Jednoho rána jsem se probudil...

Dokončení ze str. 1

Potom jsem šel s Maxem domů a tam jsem ho ošetřil. Bohužel mi to šlo dost špatně, protože ošetřovat psa psíma tlapkama je teda dost těžký.

Po večeři jsme šli s Maxem společně do pelíšku mého psa, do kterého jsem se vtělil a který se jmenoval Jonathan. Takže z nás byl Max a Jonathan. Tlapkou jsem zapnul televizi. Po filmu vypnul televizi Max, jelikož byl na řadě. Potom jsme si zalezli do pelíšku a ani ne za deset vteřin jsme oba usnuli.

J.T.

Jednoho rána jsem se probudila a byla jsem hrozně maličkou

Bylo nádherné ráno, dojedla jsem snídani a sama sebe se ptám: Co by se asi mohlo stát, kdyby se všichni lidé stali trpaslíky tak malými, že by je i nějaký vědec s brýlemi mohl vidět jen funkčním mikroskopem. No když už jsem u toho přemýšlení, půjdu do svého pokoje a zkusím si to nějak představit. Pomalíku zavírám oči—a moc hezkej pohled to není. Ty malé oči, ty špičaté hlavy, ty čapky—a co je nejhorší—to oblečení. Počkat. Ty lidi mají něco s hlasem. Mluví strašně tenoulinec, jako ptáčata. Ach to ne, to oblečení, ta mluva, zníme také jako chipmunkové a jestli se stane něco horšího, tak vybuchnu a začnu moc hlasitě sténat. Mís-to toho však také jen vydávám něco ...

Pane jo, najednou zjišťuju, že jsem to já, kdo je mezi těmi trpaslíčky, stejná jako všichni kolem. No, já zapomněla, že mám menší hlasivky a nikomu to nebude vadit. Vlastně jo, vadí mi to. Tohle není fér: neumíme pořádně řvát, jsme ještě menší, než všechen hmyz, který tady existuje a nemůžeme používat elektroniku.

Tohle je jenom samé špinavé údolí na samém kousku písku, protože musíme být na pískovišti. Jo a co bude dál, někdo sem nalije vodu, aby si mohl stavět hrad z písku?! Pch? Dělal jsem si srandu. Taková blbost se nemůže stát. Panebože!!! Jo, může. Ale no ták?! To si ze mě děláte fakticky srandu?

Všude voda, ale dobrá zpráva je, že když sem někdo nalil vodu, tak to znamená, že za chvíli se bude stavět hrad z písku. Tak. Já čekám. Už přestávám být trpělivá. Cože ten člověk odešel? Takže vodu sem nalít umíš, ale hrad nepostavíš?! Bylo lepší, nežli si se mnou matička příroda zahrávala, když jsem byla velká jako normální člověk. Fakt jo, tohle je hrůza. Myslím, že bych si nás uměla představit i s mobilem, asi bych volala.

Já snad nejsem normální. To je živá představa. Až si to přestanu představovat půjdu do kouta a budu si mlátit hlavu o zeď, abych na to mohla zapomenout. Ach jo, kdy už mě někdo probudí...

„Pájo! Vstávej no tak! No, konečně! Spala jsi tak tvrdě...!“

„Děkuji, mami, už nespím. Neboj, vstanu hned.“
Teď počkám až maminka odejde na chvíli do kuchyně, vylezu z postele a už si určitě začnu mlátit tu hlavu o zeď. Proč? No, abych na ten hrozný sen zapomněla.

Pavlinka

Co by se stalo, kdyby všichni lidé přestali pracovat...

Začnu tím, že by nebylo dobré, kdyby lidé přestali pracovat. Například lidé, kteří vyrábějí elektřinu, by přestávali pouštět tuhle energii do vedení. Elektřinu dost potřebujeme. Všechno by se zhroutilo. Nemohli bychom ani jezdit autem, protože auto také potřebuje elektřinu, tedy musí mít baterku. Nebo si vezměte, co by se stalo, kdyby lidé v nákupních centrech přestali pracovat. Všichni bychom šíleli, že jsou nákupní centra zrušena a hodně lidí by se mohlo rozzuřit a okna rozbít, aby se do budovy dostali. Bylo by to zlé.

Představte si to, že byste byl člověk, který chce peníze, ale nechce pracovat a tohle by se najednou stalo... ale háček je v tom, že se to stalo všem. Všichni chtějí peníze, ale nepracují. Jenže další problém je, že peníze nedostanete. A víte proč??? Je to logické. V bance by taky nikdo nepracoval a neposílal vám na účet peníze. Naštvetete se a vykradete tu banku. Ale co s penězi, kdy už nikdo ani nepracuje v nákupním centru? Nemusíte nikde nic platit, protože nikde nikdo nepracuje, nic není v provozu, nic nefunguje—a nikde nic není. A také zemědělci by přestali pracovat. Nejednou zjistíte, že není co jíst—není dost kukuřice, obilí, brambor, luštěnin, masa, mléka, vajec a dalších produktů. A kdyby lidi chtěli vše prodat, tak stejně za to nic nedostanou, protože vlastně nikdo nepracuje v bance. No prostě hrůza. Nechtěla bych to zažít.

Lidé by se začali chovat dost divně a také by byli rozzuření. Začali bychom požírat jeden druhého. Nastal by pro nás KONEC SVĚTA. Měli bychom dost přemýšlet o tom co děláme, o tom co chceme a jestli je vždycky vůbec dobré to, co chceme.

Konec!

Heidi

Kdy mráz nechá i vyvěrající pramen ztvrdnout na kost... Tuhle fotku jsme pořídili sice taky v lázních, ale Mariánských, u Antoníčkova pramene. Podobné úkazy jste mohli ale vidět i tady, ve Františkových Lázních.

Charakteristika

Moje kamarádka Denda Pilařová

Mladá slečna, plnou hlavu snů a tajných přání. Krátké, lesklé a hnědé vlasy, které volně spadají pod její ramena, jsou krásné. Její pleť je sice hodně světlá, ale výrazná.

Také má každé oko jiné: jedno je modrohnědé, druhé modro-žluté. Nosík má akorát na míru a pod ním jsou ústa, růžová a plná.

Její lícní kosti zvýrazňují tvář, za zmínku stojí vyvinutý hrudník. Pupek má sice trošku napapanější, ale pořád ještě vcelku hubený. Má dlouhé, hubené nohy na kterých se nosí jako dáma.

Denda je velice neuspořádaný člověk. Je také člověk nedochvilný, zapomětlivý a bordelářský. Sice je to veliký snílek, ale chápe dobře realitu, dokáže se vžít do situace a vždy si umí poradit.

Taktéž je to velice mazaný skrček. Ale (nad)průměrné inteligence. Ve škole sice moc pozor nedává, ale dokáže se naučit, co potřebuje. Dobré je, že vůbec nenosí svůj nosík nahoru. Má velký smysl pro humor, ale také umí pohrdat.

Jako kamarádka jsem s ní spokojená.

Petra

Moje kamarádka Vanesa

Narodila se v Německu, má německé rodiče, ale mluví perfektně česky. Je vysoká a štíhlá. Má dlouhé blondě vlasy, které jí spadají až k bokům a které jí vlají ve větru a také při běhu. Její pleť je bledá jako sníh, ale za to je zvýrazněna růžovou ve tvářích. Její oči jsou hnědé jako kaštan, jsou lemované dlouhými řasami a tenkým obočím. Její nos je trochu zvednutý, což je docela zvláštní a dodává jí to na zajímavosti. Ústa má nádherně tmavá a plná. Tvar její hlavy je oválný a u brady trochu hranatý.

Když přišla prvně do školy, měla na sobě krásné a červené šaty. Také teď, když ji vždycky potkávám, nejraději chodí do školy ve vyzývavých a křiklavých šatech. Podle jejích chodidel poznávám, že asi jenom těžko může na sebe sehnat boty, ať už baleríny, sandály, nebo boty s podpatky atd. Prostě chci říct, že kdyby jí někdo chtěl koupit boty, bylo by to těžké, protože má hodně úzké a přitom dlouhé nožky, vysoký nárt a malilinko větší patu.

Na mé kamarádce se mi nejvíce líbí, že je milá, přátelská, krásná, chytrá a pracovitá. Vanesa není ten typ, který se nechá někým ovlivnit nebo i ovládat. Je sympatická a má pokaždé svůj vlastní názor. Všichni ji mají rádi takovou jaká je, kdyby jí někdo urazil, tak by se z toho nerozházela. Nemusí se podle někoho měnit, nikomu nemusí podlézat. Je fajn a proto ji mám za svou nej kámošku.

Pavčina

Krajina pod závěsemi sněhu... Tohle jsme pořídili kousek za Chebem, cestou k Bismarckově rozhledně.

Jednoho rána jsem se probudila a byla jsem hladovým tygrem v džungli

Kolem mne se povalovala spousta zabitých zvířecích obětí, ale nikoho jsem nesežrala. Jenomže mám hrozný hlad, ale tohle přece nebudu jíst. Jsem člověk nebo tygr?

Jééé! Táhle je antilopa! Měla bych ji sežrat, ale mě je jí líto. Nemám s sebou hodinky, ale je večer a myslím si, že je pozdě. Mám hlad a přitom nechci sníst tu ubohou antilopu. Mamka by mě touhle dobu volala na večeři. Chtěla bych se vrátit domů a jíst pizzu. Ale ne, musím se probudit jestli nehodlám strávit svůj život v téhle hrozně a nehostinně džungli plné zvířat, které nechci sežrat!

Jo, co se mnou bude dál? Unesu zvíře, které bych v lidském těle nesnědla?!

No co musím zapačnout, takže musím tu antilopu ulovit, abych mohla žít mezi těmi všemi agresivními dravými zvířaty.

Tak ale jak ji můžu ulovit, když ani nevím jak se to dělá? Ve filmu tam tygři musí být na celých tlapách, aby při lovu nemohli být slyšet. Teď nevím jestli to byli samci nebo samice. Ať to bylo cokoliv musím to zkusit. Tak, a už ji mám. Mmmm! No není to tak špatné, chutná to jako kuře, až na to, že není pečené a není v tom koření. Ale hlad jsem konečně zahrála.

No co se dá dělat tady je to pro masožravá zvířata považováno za nejlepší jídlo, i když bych byla mnohem raději zvyklá na humra...

Já chci domůúúúú!!! Doufám, že je to sen. Počkat co to bylo za hlas? Pájo vzbud' se!

Mami?! Co tady děláš? A proč jsme v jídelně? To jsem hlady usnula? Víš ..... no ..... já no to je jedno prostě jsem ráda, že to byl jen sen a všechno dopadlo dobře.

Pavčina

Mrazivá krása... Výzdoba, kterou ještě nedávno mohl obdivovat každý, kdo zavítal do budovy naší školy. Máme ale šikovné výtvarníky, že ano? Foto: Pavlínka

Charakteristika známé osobnosti

Sheldon Cooper

Jim Parkson, herec, představitel známého Sheldona Coopra ze seriálu The Big Bang Theory

Sheldon Cooper (Šeldn) je velice učený fyzik. Jeho práce spočívá v pozorování molekulárních částic. Vede velice přísný organizovaný život.

Nejspíše mu musí hrozně přšet do nosu. Neustále se nad totiž ostatními povyšuje a tvrdí, že všechno ví nejlépe jenom on. Neustále se vyvyšuje taky nad svým kamarádem Howardem Volovicem, protože jako jediný z jejich okruhu přátel má titul inženýr. Stále si dobírá svoji sousedku Penny, která dokončila jenom základku.

Rovně pozoruje se samolibým zalíbením své tělo a tvrdí, že je nový vývoj Homa.

Trpí ale také nejružnějšími fobiemi, nejvíce se bojí bacilů, streptokoků a jiných koků. Ale jeho strach se upíná i na ptáky. (Když mu bylo sedm, tak ho kuře zahnilo na strom).

Má velice velké ego. A obdivuje Star Wars a jiné sci-fi. Kdyby šlo, napsal by celému světu pravidla. Stejně jako svému kamarádovi Leonardu. Sepsal dohodu spolubydlících a poté i dohodu spoluchodících s Amy.

V reálném životě je herec **Jim Parkson** velice pohledný a sympatický muž, ale k neštěstí všech náctiletých dívek je to gay. *Petra*

ZUŠ Františkovy Lázně má vlastní, stále doplňované webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole, jejich učitelích, stejně jako i o žácích, včetně jejich výsledků může zajímat. Chcete-li více podrobností o škole, stačí zajít na adresu:

www.zusfrantiskovylazne.cz.

Tiráž: Časopis PROSTOR, školní časopis vydávaný při Základní umělecké škole Františkovy Lázně je výsledkem práce žáků literárně-dramatického oboru, oddělení Tvůrčí psaní pod vedením učitelky Mgr. Jaroslavy Ryměšové. Redakci tvoří tyto žáci: **Denisa Pilařová, Petra Hůlková, Jana Pěčová, Heidemarie Richterová, Pavlínka Nguyenová a Filip Skribek.**

Vychází nepravidelně, dle potřeb školy.

Výtisk zdarma - malý příspěvek na tisk časopisů vítán.

Co by se stalo, kdyby na celém světě přestala fungovat elektrina?

Dokončení ze str. 3

Ono totiž by se v dnešní době světu bez elektriky a bez všech těch vymožeností, které jsou kolem nás, jen opravdu hodně málo lidí přizpůsobilo, protože bez aut, mobilů a samozřejmě bez našeho oblíbeného FACEBOOKU se v dnešní době neobejde ani 70 letá babička.

Nikomu nic nevyčítám, ale bez elektriky se asi fakt už žít nedá. Takže stručně, kdyby přestala na celé světě fungovat elektrina, nastal by na celém světě pravděpodobně konec světa.

Ale na druhé straně technické vymoženosti by neměly člověka omezovat na tolik, že nedělá celé dny nic jiného, nežli, že sedí u počítače, televize a samozřejmě blízko LEDNICKÝ! *Jana P.*

Plán akcí ZUŠ Fr. Lázně březen, duben 2013

8. 3. 9.00 ZUŠ Cheb
Krajské kolo v komorní hře dechů
10. 3. 10.00 Divadlo B. Němcové Fr. Lázně
Školní koncert
20. 3. 9.00 ZUŠ A. Dvořáka K. Vary
Krajské kolo ve hře keyboard
21. 3. 9.00 ZUŠ Bečov
Krajské kolo komorní hry smyčcových nástrojů
22. 3. 9.00 ZUŠ Mar. Lázně
Krajské kolo ve hře na akordeon
26. 3. 16.30 LD Monti Fr. Lázně
Koncert pro lázeňské hosty
27. 3. 19.00 Divadlo B. Němcové Fr. Lázně
Velikonoční koncert
4. 4. 9.00 ZUŠ Ostrov
Krajské kolo LDO
7. 4. 10.00 Divadlo B. Němcové Fr. Lázně
Aprílový koncert
12. 4. 19.00 Císařské Lázně
Opakování programu do Francie
15. 4. 15.00 Domov pro seniory Cheb
Vystoupení LDO
18. - 21. 4. ZUŠ Liberec
Celostátní kolo komorní hry s převahou dechových nástrojů
19. 4. 16.00 Muzeum Fr. Lázně - vernisáž
Kulturní vystoupení žáků LDO a HO
21. 4. 10.00 Divadlo B. Němcové Fr. Lázně
Školní koncert
26. 4. 19.00 Divadlo B. Němcové Fr. Lázně
Koncert bývalých absolventů
26. - 27. 4. ZUŠ Z. Mrkose, Brno
Celostátní kolo hry na keyboard